

ХАРЛАН ЕЛИСЪН ФЕНИКС

Превод от английски: Ангел Маринов, —

chitanka.info

Погребах Таб в плитък гроб под пълзящи червеникави пясъци. Гробът едва ли можеше да го предпази от нощните хищници — ще намерят тялото и ще го разкъсат, но все пак се чувствах доволен. В началото не можех да търпя Марга и животното до нея, мъжа ѝ, затова трябваше да сложа голяма част от багажа на Таб в моята раница. Трудно понасях тъпанарските им мутри, но само десет мили по тази отвратителна пустиня направиха невъзможното възможно. Те знаят същото, което и аз, значи трябва да се държим заедно. Това е единственият шанс да оцелеем.

Слънцето виси отгоре като гигантско око, пронизано от остри пламтящи остриета, а кръвта от него обагря пустинята в червено. Противно на всякаква логика, прииска ми се кафе. И вода. Искан и вода. И лимонада. Чаша лимонада с лед. Също сладолед. Може и на клечка. Главата ми трепери... Започват халюцинациите. Червени пясъци — но това е невъзможно! Пясъкът може да е жълт, кафяв, сив. Пясъкът не може да е червен. Ако, разбира се, не гледаш право в слънцето и то да залее с кръв целия свят...

Предпочитам да съм в университета. До моя кабинет има фонтанче със студена вода. Точно това ми липсва. Помня го прекрасно. Прохладата на алуминия, натискането на педалчето, струята вода... О, Господи, не мога да мисля за нищо друго, освен за тази прекрасна студена вода!

За какъв дявол съм тук?!

Търся легендата.

Легендата вече ми струва всички спестявания. Всички бели пари за черни дни. Но това не е черният ден, това просто е безумие. Безумие, което вече отне живота на моя приятел и партньор Таб... Смърт от топлинен удар. Тежко дишане, изпъкнали очи, увиснал език, обгорено лице и подпухнали вени на слепоочията... Опитвам се да не мисля за това, но не мога да мисля за нищо друго. Виждам само неговото лице. Виси във въздуха пред мен като демон на пъкъла, мъртво лице, което аз засипах с червеникав пясък. И го изоставих на прищевките на нощните хищници.

— Ще спрем ли по някое време?

Обръщам се и виждам мъжа на Марга. Искан да го забравя. Този тъп и безволев боклук с дълги прави коси, по които се стича пот. Отмахва глава и те се свиват послушно зад ушите му. Казва се Курт,

или Кларк, или дявол знае как. Не искам да знам. Не искам да го виждам върху нея в прохладата на бели постели в стая с ръмжащи климатици, как телата им се сплитат страстно... Не искам да знам нищо за това нищожество. Но ето — тътри се на десет крачки подире ми. Сгънат почти надве под тежестта на раницата.

— Скоро ще спрем — казвам и продължавам да крача.

* * *

Под укритието на причудливи скали наред безжизненото нищо слагаме преносима химическа печка и Марга прави вечеря. Безвкусно изсъхнало месо, отвратителна храна за подобни условия. Още едно доказателство за глупостта на нейното говедо. Дъвча, дъвча и ми се иска да втъкна това месо в ушите му. За десерт — нещо като кифла. И малко вода. Последната вода. Чакам онази свиня да предложи да преварим собствената си пикня, но той не знае за тази възможност.

— И какво ще правим утре? — хрипти той.

Не отвърщам.

— Яж, Грант — казва Марга, без да вдигне глава. Знае, че трудно се сдържам. И защо крие от него, че се познаваме отпреди? Защо непрекъснато мълчи? Колко може да продължава това?

— Не, аз настоявам да знам! — изтърсва онзи паразит. Говори като капризно бебе. — Ти ни докара тук. И трябва да ни изведеш!

Изобщо не му обръщам внимание. На вкус кифлата наподобява на варова замазка.

Подлецът ми втъква в гърдите празната консервена кутия.

— Отговори ми!

Нахвърлям се отгоре му и притискам гърлото му с коляно.

— Слушай, сополанко! — Не разпознавам собствения си глас. — Престани да ми дуднеш в ушите! Остави ме на мира. Ако се върнем с победа, ще кажеш, че ти си организирал всичко това. А ако пукнем тук, ще ме обвиняваш. Вече знаем какво ни чака, затова си затваряй човката. Яж си кифлата, лежи там, ако щеш — умирай, но повече нито дума, за да не ти прережа гърлото!

Не зная дали ме разбра. Почти бях откачил от ярост, омраза и горещина.

Марга ме издърпва.

Връщам се на мястото си и гледам звездите. Няма звезди. Нощ, неподходяща за звезди.

Подир няколко часа тя сяда до мен. Не спя, въпреки пронизващия студ и възможността да се вмъкна в спалния чувал с отопление. Искам студа — да охлади омразата ми, да снижи убийствената температура на гнева ми. Седи до мен и се опитва в тъмното да разбере дали очите ми са отворени. Затова ги отварям и казвам:

— Какво искаш?

— Искам да поговоря с теб, Ред.

— За какво?

— За утре.

— Няма какво да говорим. Или ще стигнем, или не.

— Той е изплашен. Ти трябва...

— Нищо не трябва. Не чакай от мен благородството, което липсва в мъжа ти.

Захапва долната си устна. Боли я, знам го. Готов съм да дам всичко, за да погалья косите ѝ.

— Не му върви, Ред. В ръцете му всяка работа се проваля. Той мисли, че това е последният му шанс. Трябва да го разбереш...

Сядам.

— Госпожо, аз бях като роб на галера. Ти го знаеше. Ти знаеше, че съм твой до ушите. Но не съм достатъчно добър за теб. Е, някакъв си учен, професор... Не бях в пурпурна тога. Добра партия, щом няма по-добра. Но когато се появи това говедо със златни зъби...

— Престани, Ред!

— Добре, щом заповядваш. — Пак лягам и се обръщам към скалата. Тя дълго не помръдва. Може да е заспала. Нещо ме тласка към нея, но знам, че сам хлопнах вратата помежду ни. Но тя пак:

— Ред, ще се оправят ли нещата?

Обръщам се и я гледам. Прекалено тъмно е, за да се порадвам на лицето ѝ. Със силует се разговаря по-лесно.

— Не знам. Ако мъжът ти не беше унищожил запасите... Само това исках от него срещу една трета от печалбата — помниш ли? Само екипировка... Ако той беше взел всичко необходимо, Таб нямаше да умре и сега щяхме да имаме повече шансове. Той най-добре знаеше как да ползва магнитната решетка. аз също знам, но е негово

изобретение, щеше да ни закара с точност до четвърт миля. Ако ни провърви, ако сме достатъчно близо до целта, за да оправим грешките в курса, може би ще стигнем. Или ще има още едно земетресение. Или ще се доберем до оазис. Всичко е възможно. Всичко е в ръцете на боговете. Избери си десетина богове, печката ще ти послужи за олтар и започвай с молитвите. Може сутринта някой от тях да се събуди, да те чуе и да ни помогне.

Отива си. Лежа и не мисля за нищо. Когато тя ляга до него, той приплаква и се извръща към нея. Като бебе. А на мен ми се иска да плача, но такава нощ не е подходяща за сълзи.

* * *

Легендата за изчезналия континент знам от детство. Знам легендите за златните градове, за невероятните им жители, за страхотната наука, която вече завинаги е загубена за нас след потъването на континента. Като всяко дете бях очарован и замаян от необикновеното, неизвестното, вълшебното, затова се захванах с археологията. Накрая успях да попадна на теория, според която в далечното минало на мястото на тази пустиня е имало море. Мъртвите пясъци са дъно на отдавна изчезнал океан.

Таб беше първата ми реална връзка с мечтата. Беше самотник, дори в студентските години. Макар да имаше постоянна работа, смятаха го за мечтател — добър специалист, той постоянно излагаше безумни, фантастични теории за изкривеното време и за това, че миналото никога не умира. Сприятелихме се. Нищо чудно — трябваше му още един луд... На мен също. Мъжете могат да се обичат, без в това да има нищо сексуално. Той стана мой приятел.

Един ден Таб ми показа своя апарат — темпорален сеизмограф. Теорията му беше съвсем шашава, основана само на математика и сложна логика. Не бях срещал нищо подобно. Той ми разказа какво притежава времето. Че тежестта на вековете влияе не само на живата материя, но и на скалите. А когато времето се изпарява — така го нарече той, — могат да се появяват огромни континенти. Теорията му обясняваше постоянните промени върху повърхността на Земята. Аз

предположих, че може би ще можем да открием източника на всички тези легенди...

Таб се разсмя, запляска с ръце като дете и ние започнахме да работим над проекта. Постепенно всичко отиваше по местата си. В пустинята, която аз смятах за най-перспективна, постоянно имаше земетресения.

Накрая се убедихме: процесът наистина е в сила, континентът се надига!

Трябваша ни средства. Не само не ни предоставиха нищо, ами започнаха да ни смятат за идиоти, рискувахме кариерата си. И тогава се появи това говедо. Твърдеше, че е човек, който превръща в злато всичко, до което се докосне. Не знаех коя е жена му. Сключихме договор: ние даваме научната програма и организираме групата, той финансира. И когато тръгнахме на разкопките, той я доведе.

Не можех да се откажа от Таб. Таб е вече мъртъв. Аз също скоро ще срещна смъртта в компания с двамата, които най-много мразя на света.

Следващият ден не беше по-добър. Тоест не можеше да бъде лош.

Малко подир пладне ни нападнаха зверове.

Бяхме в областта на най-силните трусове, точно според показанията на магнитната решетка. Аз следях данните от апарата на Таб — едно изключително изобретение, за което заплати с живота си, — когато Марга обърна внимание на черните точки на хоризонта. Спряхме се да погледаме как те бавно нарастват. Скоро разбрахме, че е глутница.

С нарастващ страх започнахме да различаваме отделните очертания. Бях едновременно и изплашен, и радостен. На повърхността на Земята няма такива същества, или поне няма във времето на цивилизацията. Страхотно бързо, на скокове приближаваха към нас. И когато вече можехме да ги разгледаме, Марга закрищя ужасно, чак косите ми се изправиха. Мъжът ѝ се опитваше да избяга, но нямаше изход. Бахме в капан. Те се нахвърлиха.

Отбранявах се със сгъваемата лопата и почти успях да откъсна главата на едно от отвратителните същества. Обляха ме лиги, кръв и козина. Бях сляп от ужас и свирепият им лай заглушаваше всичко, освен писъците на Марга, която те разкъсаха на парчета.

Успях да ги прогоня, Бог знае как. Пясъците наоколо бяха покрити с трупове, други все още въртяха разбитите си глави и виеха...

И тогава я видях. Беше все още жива. Промълви да се погрижа за мъжа ѝ. И после си отиде от мен завинаги.

Продължихме нататък — аз и мъжът ѝ. Вече не помня за какво си мислех, но продължихме. И на другия ден намерихме това, което толкова време търсихме.

То се надигаше от алените пясъци. Само преди половин година можехме да минем покрай него, направо над покривите и куполите му, без изобщо да подозираме, че под подметките ни се надига за живот един забравен митичен град. Само още половин година — и неговите улици ще се покажат изпод пясъците. Да, надигаше се като мехур във вода.

Разрушен, опустошен, мъртъв, огромен свидетел на расата, живяла преди нас. Доказателство, че въпреки могъществото си, тази раса е свършила дните си в прах и забрава. Не, не природен катаклизъм бе погубил този удивителен град. Навсякъде се виждаха следи от безпощадна война. Дозиметърът чукаше като луд. Не можех да удържа усмивката си над тяхната глупост. При вида на това великолепие, завинаги захвърлено безсмислено, аз просто онемях. Да, времето е циклично и човечеството повтаря своите грешки.

— Вода! — завопи онзи. — Вода!

Притичах към града.

Подканих го тихичко. Нека върви. Нека побърза към миража. Аз тръгнах подир него — към града, мъртъв може би от радиация, може би от отровни газове... Но беше някак почернял, някак подут в своята предсмъртна агония.

Взех няколко неоспорими доказателства. Неща, които не познават и най-големите умници от университета.

Ще стигна. Знам, че ще стигна. Трябва да стигна. Заради Таб, заради нея, та дори и заради него.

Ще се върна в моята Атлантида и ще докажа, че времето е циклично. Че от пясъците бавно се надига легендарният Ню Йорк.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.